

SvD

SCEN - TEATER

Pretty Woman A/S

Text, koncept regi: Tue Biering och Jeppe Kristensen.

Containern på Halmtorvet 20, Köpenhamn
Scenografi: Christian Friedländer. Medv: Anders Mossling, Egill Pålsson, Nina Böttcher och en utvald prostituerad

Läsarnas

snittbetyg:
(5 röster)

Sätt ditt eget
betyg:

FOTO: CONTAINERN

Pretty woman A/S utspelas i en liten barack på Halmtorvet i Köpenhamn. I föreställningen medverkar varje gång någon prostituerad som värvats från gatan.

Prostituerad på scenen i Pretty Woman

Publicerad: 7 november 2008, 15.39. Senast ändrad: 7 november 2008, 15.45

Årets mest omdiskuterade teateruppsättning i Köpenhamn utspelas i en liten barack med färgglada lyktor på Halmtorvet. Den ligger ett stenkast från Istedgade, där stadens prostituerade av tradition håller till. En tvättakta sexförsäljerska värvas där varje kväll för att spela huvudrollen i Tue Bierings och Jeppe Kristensens dokumentärfiktiva föreställning Pretty Woman A/S. Debattens vågor har gått höga: ska teater som får stöd av offentliga kulturbidrag utnyttja prostituerade?!

Meningen med detta projekt är förstås att belysa deras situation. Replikerna ur Pretty Woman får onekligen en annan resonans när vi hör dem från den blonderade Marianne med raspig röst än när miljonären Julia Roberts uttalar dem. Men intressant nog kommer föreställningen också att beröra hur vi alla saluför oss själva i dagens samhälle. Somligt är accepterat, annat inte. Varför?

Julia Roberts som prostituerad i filmen Pretty Woman.

Den svenske skådespelaren Anders Mossling, som spelar ”Richard Gere”, dvs affärsmannen Edward, säger i en central replik: ”Jag får inte bli känslomässigt involverad när jag gör business”. Nej, det får heller inte Marianne, som spelar ”Julia Roberts”, dvs Vivian under den timme vi nu kollektivt har köpt hennes medverkan. Vilket i sin tur väcker frågan om hur vi alla spelar något slags roller, med lagom dos av personlig ton, när vi säljer våra varor eller tjänster till varandra.

Pretty Woman A/S interagerar med publiken i en metateatral process om hur man gör film och teater som appellerar till vårt behov av inlevelse i andras liv. I baracken ser vi genom ett skyltfönster in på scenen, som är inredd till ett läckert hotellrum. Scenerna filmas live och visas i tv-monitorer, vare sig de utspelas i hotellrummet eller på gatan utanför baracken. De kostymklädda skådespelarna Egill Pålsson och Anders Mossling är publikens ciceroner, som hela tiden avbryter sin egen fiktion och jämför den med filmens berättelse. Redan i inledningen konstateras att alla utom en i publiken har sett Pretty Woman minst en gång, så föreställningen blir en ironisk lek och kommentar till filmen.

Även Marianne, kvällens huvudperson, har sett filmen flera gånger. Hon agerar här i utvalda scener med hjälp av en hörsnäckla som ger henne repliker och scenanvisningar. Hennes spel möts följsamt av Anders Mossling, vilket ger henne en viss trygghet. Man undrar dock efter ett tag om inte Marianne rentav är mindre utsatt när hon i vardagen säljer sex i enrum än när hon här agerar inför ett 50-tal åskådare, som projicerar sina förväntningar på hennes närvaro och prestationer. Och så går mina tankar bakåt till den tid där skådespelare och gycklare var socialt jämställda med prostituerade. Varför har de ryckt in i den rumsrena kändiskulturen och andra stannat utanför?

Ja detta är frågor som väcks av Tue Biering och Jeppe Kristensen, med deras sympatiska lilla gäng av skådespelare och kamerakvinnor. Och medan vi åskådare går hem till våra medelklassliv vänder Marianne tillbaka till Istedgade. Det känns konstigt.

THERESA BENÉR
kultur@svd.se